

by, ani v ní dále držen pro trestný čin v glejtu uvedený. Osobě, jež bezpečný glejt obdržela, třeba umožniti, aby se mohla ve stanovené lhůtě dostaviti dobrovolně k československému vyšetřujícímu soudci. Proto je nutno prozatímně suspendovati extradici i průvozní řízení a zaříditi u vlád, jež byly požádány o extradici a průvoz, aby zatčený byl prozatímně propuštěn z vydávací vazby a aby v řízení extradici ani průvozním nebylo prozatím pokračováno. Když pak se obviněný dostaví před čl. soud a splní tak hlavní podmínku bezpečného průvodu, tu odvolá soud zatykač a teprve potom odvolá ministerstvo spravedlnosti definitivně extradici i průvozní návrh. Je-li bezpečný glejt udělen s podmínkou, že bude složena kauce, pak je nutno vyčkati se suspensí extradici i průvozního řízení do té doby, až je jistota u soudu složena.

Obviněný, který se dobrovolně dostaví do ČSR. na bezpečný glejt a vydá se tak sám v moc stíhajícího státu, není ovšem chráněn zásadou výlučnosti a může býti stíhán pro všechny trestné činy, a to i pro ty, pro které jinak by vydání nebylo ani povoleno. To je rub privilegia bezpečného glejtu.⁸⁾

Jde-li o extradici k odpykání trestu, tu arci nelze uděliti bezpečný průvod vůbec, neboť tento nechrání před trestní vazbou, nýbrž jen před vazbou procesní.

11. Skutečnost, že ta která osoba je politickým uprchlíkem, není sama o sobě důvodem pro odepření vydání; vždy je nutno prokázati, že trestný čin, pro který jest o vydání žádáno, je deliktem politickým, nebo s ním souvislým. (Případ »Scheuer«, č. 23.903/31-18 min. sprav.).

Vláda maďarská požádala diplomatickým pořadem o vydání svého státního příslušníka X. ke stíhání pro zločiny podvodu, zpronevěry a násilí proti osobám soukromým, spáchané v Maďarsku. Zatčený na svou obhajobu udal, že je politickým uprchlíkem a že proti němu jsou v Maďarsku v běhu čtyři trestní řízení vesměs pro ryzí delikty politické. Žádal, aby do Maďarska vydán nebyl ani ke stíhání pro podvod, zpronevěru a násilí proti osobám soukromým. Své námitky proti vydání odůvodňoval jen poukazem na skutečnost, že je politickým emigrantem. Bylo zjištěno a zatčený to sám výslovně doznal, že obecné trestné činy, pro které jest o jeho vydání žádáno, nejsou vůbec v žádné souvislosti s politickými delikty; nebyly spáchány z pohnutek politických, ani za účelem politickým, nýbrž měly výlučně charakter deliktů obecných, sprostých, tudíž deliktů extradiciálních.⁹⁾ Proto bylo jeho vydání do Maďarska povoleno, arci výhradně jen pro obecné trestné činy. Bylo uváženo, že skutečnost, že ta která o s o b a je politickým uprchlíkem, není a nemůže býti sama o sobě důvodem pro odepření vydání, nýbrž že vždy je nutno prokázati, že trestný č i n, pro který jest o vydání žádáno, je deliktem politickým nebo s ním souvislým. Vydáný X.

⁸⁾ Srov. Právník 1932, str. 684.

⁹⁾ Srov. Právník 1933, str. 497.

je proti stíhání pro jiné, zejména politické delikty před vydáním spáchané, chráněn zásadou speciality. Tato ve formě striktní platí i v extradičním styku s Maďarskem, byť státem nesmluvním, neboť jednak jde o uznanou zásadu mezinárodního práva,¹⁰⁾ jednak je skutečnou vzájemností (§ 474 tr. por.) mezi oběma státy, že se zásada výlučnosti oboustranně zachovává.¹¹⁾

12. Devisový delikt jako těžký důchodkový přestupek není deliktem vydávacím. V extradičním styku s Rakouskem není zaručena vzájemnost (§ 474 tr. por.) k vydávání pro přečin. (Případ »Kronstein«, č. 26.021/34-18 min. sprav.).

Rakouský zemský trestní soud požádal přímým pořadem mezisoudním u krajského soudu v zemi Slovenské o vydání rakouského státního příslušníka X., stíhaného soudním zatýkacím rozkazem pro přečin § 13 rak. devisového nařízení z 18. listopadu 1931, č. 350 BGBl. Kladlo se mu za vinu, že v letech 1932 a 1933 ve Vídni prováděl po živnostensku nedovolený obchod s valutami tak, že v cizině skupoval cenné papíry, je dovezl do Rakouska, rozprodal je za rakouskou měnu a peníze takto stržené vyměňoval opět za cizí valutu.

Nepřípustnost vydání byla obhajobou odůvodňována v podstatě takto: »Mezi naším státem a Rakouskem není dosud sjednána formální mezinárodní smlouva o vydávání zločinců a proto podle § 474 tr. por. platí reciprocita. Tato reciprocita je zaručena neformální dohodou sjednanou mezi oběma státy, která byla vyhlášena výnosem min. sprav. z 29. března 1919, č. 5 Věst.; bylo ujednáno, že oba státy mají si vydávati zločince »s obmezeními, jež jsou obvyklá v mezinárodním styku«. V mezinárodním styku, zejména i v extradičních smlouvách, které sjednala naše republika, se stále zachovává mimo jiné t. zv. zásada oboustranné trestnosti, podle které je podmínkou vydání, aby čin, který je předmětem trestního řízení, byl trestný podle zákonů státu vyžadujícího i vydávajícího.

Třeba tedy zkoumati, pod jaké trestní ustanovení nutno podříditi čin, z něhož je X. obviněn, jednak podle práva platného v Rakousku, jednak podle práva platného u nás, a srovnati pak vzájemně obsah těchto předpisů. V Rakousku uplatňují se na uvedený čin předpisy nařízení spolkové vlády z 18. listopadu 1931 (tak zv. 3. devisového nařízení) č. 350 spolkového zákoníka, podle jehož § 13 se dopouští přečinu, kdo úmyslně proti vydaným nařízením po živnostensku cizozemská platidla získává nebo prodává, anebo po živnostensku zprostředkuje těmto předpisům odporující právní jednání o cizozemských platidlech. Podle tohoto ustanovení je tedy v Rakousku trestný všecken živnostenský nedovolený obchod jinými platidly, než rakouskou měnou.

Ustanovení o podobné ochraně rakouské měny proti jejímu ohrožení takovými obchody, marně bychom hledali v našem trest-

¹⁰⁾ Srov. Právník 1932, str. 589.

¹¹⁾ Stejně výnos min. sprav. z 8. června 1932, č. 25.907/32-18 (nepublikován); srov. také nařízení býv. uh. min. sprav. č. 54.601/1900 I. M.